

Nacionalismus je ze své podstaty transhumanistický (na ilustračním obrázku sídlo Ruské akademie věd zvané „Zlatý mozek“)

Autor: Anatoly Karlin

Transhumanismus na té asi nejzákladnější významové úrovni znamená rozšiřování lidských dovedností prostřednictvím technologie.

V tomto smyslu nás tedy doprovází „odjakživa“, přinejmenším od objevení způsobu rozdělování ohně. Jak podotknul David Landes, objev čoček v renesanční Itálii fakticky prodloužil na dvojnásobek očekávanou délku produktivního života u řemeslníků, kteří při své práci spoléhali na jemnou motoriku. Nejspíš to nebyl klíčový faktor při nastolení evropské převahy – osobně bych zde za nejvýraznějšího činitele označil **masovou gramotnost**, tedy další technologii, která ohromně navýšila lidské schopnosti, když řádově zvětšila množství pohotově dostupných informací o několik řádů – jistě ale v tomto ohledu ničemu neuškodil.

Vcelku názorně to osvětluje další základní aspekt transhumanismu. Přestože je v zásadě přínosem i na individuální úrovni – snad všichni chceme oheň pro přípravu jídla, vakcíny, abychom předešli úmrtí krátce po narození nebo brýle (či ještě lépe, kontaktní čočky) pro

vylepšení zraku – až na sociální a národní úrovni se z něj stává obří násobitel lidských schopností. Jakkoliv marxisté s oblibou tvrdí, že „základnou“ lidského vývoje byl způsob produkce, ve skutečnosti to odjakživa byla technika. Když byly vymyšleny třmeny, jen těžko byste pochodili se snahou vysvětlovat rolníkům jejich nejjemnější filozofické klady a nedostatky proti jezdeckým kočovníkům brázdícím euroasijské stepi s cílem vraždit, násilnit a loupit, co hrdlo ráčí. Když počátkem 19. století nabral průmyslový rozvoj ve Velké Británii skutečné tempo, započalo tím století výjimečné genetické adaptivnosti anglosaské rasy, která překryla většinu světa v „době kamenné“. Společenství založená na zaostávajících technologických paradigmatech, bez ohledu na početnost zástupců svých odvedenců (byť i potenciál branné povinnosti patří k faktorům rozvoje), tomu nedokázala úspěšně čelit.

V 21. století se jednou z možností vývoje zdá být scénář, kdy **dysgenika** zlikviduje inteligentní skupiny schopné vytvářet inovace ještě předtím, než bude dosaženo nějaké formy **singularity**. Říkám mu věk **malthusiánského industrialismu**.

Není vyloučeno, že nějaká entita (jednotlivec, pracovní skupina, korporace či vojenská/politická organizace, stát či „**noosféra**“ jako taková) přijde s rekurzivně se vylepšujícím umělým bytím (AGI – artificial general intelligence). Můžeme jen spekulovat, jaké budou vypadat cíle takovéto UI, objevily se četné a nesourodé pokusy o řešení tohoto problému uspořádání (*alignment problem*), mé zběžné dojmy ovšem říkají, že její vyhlídky nejsou valné. Přesto ale – jakkoliv otázka, kdo konkrétně vymyslí a „spustí“ tuto UI, zůstává vysoce spekulativní a nakonec ani nemusí být svým tvůrcům ku prospěchu – může nastat situace, kdy svým autorům pomůže dosáhnout světovlády do té míry, že by její postavení svou výsadností překonalo třeba i americký globální jaderný monopol druhé poloviny 40. let minulého století. Proto je tato oblast bádání nadána tak dalekosáhlým světodějným významem, že ani současný humbuk okolo „strojové inteligence“ atp. jej nevystihuje dostatečně věrně.

Třetím scénářem je něco, co nazývám „biosingularitou“. Problém strojového umělého bytí je zde buď vnímán jako příliš obtížný, nebo šance na úspěšné vyřešení problému uspořádání příliš mizivé, než aby dávalo smysl o jeho řešení usilovat (nemluvě už vůbec o nutnosti řešení koordinačních problémů, s nimiž by se takovéto bádání nutně muselo potýkat). Biosingularita na té nejzákladnější úrovni předpokládá masivní zvýšení výchozí biologické inteligence, tj. nalezení alel zodpovědných za inteligenci i spolehlivých metod jejich editace v masovém měřítku. První země, které tento program „rozjede“ byť pár let před svými konkurenty – a jako nejvážnější kandidáti se mi jeví buď nějaký postnáboženský, „sociální spravedlnosti“ prostý obchodní uzel typu Singapuru, nebo, poněkud exotičtěji, **Indie** – rychle získá nepřekonatelný náskok oproti zbytku světa, srovnatelný v dějinách snad jen s objevem zemědělství a průmyslovou revolucí. Vždyť i dnes země s význačnou inteligentní frakcí populace o více než jednu směrodatnou odchylku nad průměrnou úrovní obyvatelstva (aškenázští Židé v Izraeli, indiští brahmáni, Židé a „potomci protestantů“ v Americe) výrazně převyšují své národní skóre inteligence v tabulkách globálního HDP *per capita*. A teď si představte, že by tento inteligentní segment neměl převahu jedné, ale třeba pěti směrodatných odchylek IQ. Dá se předpokládat, že takto podložená dominance nebude vojenské, ale spíš kulturní a hospodářské povahy – a její míra bude totální.

Tradicionalisté/konzervativci nepochybně mohou sehrát ve společnosti prospěšnou roli v oblasti národní konkurenceschopnosti. „Plodivé“ skupiny, typicky izraelští **charedim**, ale najdeme také exotičtější příklady jako finské **laestadiány**, dokáží vytlačit míru plodnosti nad „výchozí“ úroveň a zajistit tak své zemi fyzické nahrazování novým „lidským materiálem“, aspoň dokud i oni sami neprojdou „upgradem“. Mohou se také stát pilířem vlastenectví a **nacionalismu**, který chrání národ před rozplynutím.

Jestliže však nějaká země dovolí zpátečnickému a obskurantnímu náhledu na svět, který v těchto izolovaných tradičních společenstvích vládne, příliš ovlivňovat celostátní politiku, začne záhy pokulhávat a z análů dějin rychle zmizí. Ať si klidně do sytosti mumlají o tom, že transhumanismus je **transgenderismus** nebo že QR kódy jsou znamením Bestie, ale měli by tímto být spolehlivě vyloučeni z účasti na technologické nebo vědecké politice země. Jejich myšlenky totiž jsou v delším časovém horizontu dokonalým receptem na **helótizaci** země a takovýto osud by pro svou zemi jistě nechtěl žádný nacionalista. Proto bych neváhal označit nacionalismus za implicitní transhumanismus.

Některým nacionalistům transhumanismus jednoduše příliš nevoní, což je v pořádku. Jiní proti němu ale až okázale vystupují. Takovíto „nacionalisté“ jednoduše upřednostňují svou specifickou ideologii (tradiční konzervatismus) před svým národem, podobně jako „liberální nacionalismus“ zpravidla značí primární loajalitu „demokratické internacionále“, „komunistický“ nacionalismus zase upřednostňování globálního proletariátu nad národními zájmy a neonacismus potom oddanost globální bělošské nadřazenosti (nebo úzkoprsému německému nacionalismu, hovoříme-li o NSDAP staré školy). Přestože v zásadě lze utvářet společným zájmem vedená spojenectví s kteroukoliv z těchto frakcí, je vždy třeba přistupovat k „nacionalistům“, kteří preferují svůj specifický memetický komplex **/memeplex/** (ať už se jedná o liberalismus, marxismus nebo mlhavý konzervatismus) nad zájmy vlastního národa s určitou opatrností.

Úvaha Anatoly Karlina **Nationalism Is Implicitly Transhumanist** vyšla na stránkách Unz Review 31. května 2021.